

Càtedra de sant Pere

Comentari de la festa de la Càtedra de sant Pere. “Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església”. L'evangelí posa en relleu l'autoritat del bisbe de Roma com a successor de Pere i roca de l'Església: confirma el poble de Déu a la fe.

Evangelí (*Mt* 16, 13-19)

Jesús va arribar a la regió de Cesarea de Filip, i preguntava als seus deixebles:

—Qui diu la gent que és el Fill de l'home?

Ells respongueren:

—Uns diuen que és Joan Baptista;
d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o
algun dels profetes.

Ell els pregunta:

—I vosaltres, qui dieu que soc?

Simó Pere respongué:

—Tu ets el Messies, el Fill del Déu
viu.

Lavors Jesús li va dir:

—Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això
no t'ho ha revelat ni la carn ni la
sang, sinó el meu Pare del cel. I jo et
dic que tu ets Pere, i sobre aquesta
pedra edificaré la meva Església, i les
portes del reialme de la mort no la
podran dominar. Et donaré les claus
del Regne del cel; tot allò que lliguis a
la terra quedarà lligat al cel, i tot allò
que deslliguis a la terra quedarà
deslligat al cel.

Comentari

Cada bisbe exerceix el ministeri en tota la seva diòcesi, a la catedral de la qual s'asseu a la Càtedra, com qui presideix al lloc de Déu Pare ^[1]. La festa de la càtedra de sant Pere commemora el fet que Jesucrist va fer de Simó i dels seus successors a Roma la roca sobre la qual va edificar la seva Església. Mateu explica que mentre els deixebles no entenien el sentit dels miracles ni qui era Jesús, va tenir lloc la confessió de Pere i la promesa del primat (cf. Mt 16, 8-20).

Jesucrist estava en camí cap a Cesarea de Filip quan va preguntar als deixebles sobre la seva pròpia identitat. Es va designar llavors a si mateix com a “Fill de l'home”: una expressió que deixa entreveure un origen diví unit a un rostre humà (cf.

Dn 7, 10-14); alhora, evoca el Servent dolent (cf. *Mt* 20, 28). D'alguna manera Jesús porta els deixebles a descobrir qui és, demanant què diu la gent, i després què pensen ells. Pere respon: “Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu”. El llibre de Samuel anunciava un descendent de David a qui Déu tractaria com el seu fill (cf. *2S* 7, 14). David prometia construir un temple per a Déu. Jesús anuncia un altre temple, l'Església: “Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t’ho ha revelat ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare del cel. I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no la podran dominar.”

Joan significa en arameu “Déu fa misericòrdia”: Jesús subratlla que l'acte de fe de Pere és un do. Ets, Simó, fill de la misericòrdia! “Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església”. El Senyor havia dit

al pescador de Galilea que s'anomenaria Cefes, “Pedra” (*Jn* 1, 42).

Jesús fa una altra promesa a Pere: “Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel”. El profeta Isaïes havia anunciat que es posaria la clau de la casa de David sobre les espatlles del majordom del palau reial: com a representant del rei, obria i tancava cada dia la vida administrativa del poble (cf. *Is* 22, 22). Jesús obre les portes del Cel; com a nou David, té “la clau de David” (*Ap* 3, 7).

Després del primat de Pere, Mateu explica com mestres de la Llei i fariseus tancaven als homes les portes del Cel (cf. *Mt* 23, 13). El Senyor dona a Pere i als seus successors el poder de perdonar o no els pecats. El dia de la resurrecció, en

un capvespre de pau i de joia, Jesús alenarà sobre els seus deixebles: institueix el sagrament de la Penitència (cf. *Jn* 20, 22-23).

La promesa té lloc al confí amb el món pagà, interpel·lat per la universalitat de l'Església. El Nou Testament mostra com, amb el pas del temps, es desenvolupa la comprensió del ministeri petrí. Des de Roma, capital de l'imperi i el lloc del martiri de Pere, l'Esperit Sant impulsa l'evangelització de les nacions.

A la basílica de Sant Pere a Roma, el papa, aleshores Benet XVI, va dir que “la gran càtedra de bronze conté un setial de fusta del segle IX, que per molt temps es va considerar la càtedra de l'apòstol Pere.[...] Expressa la presència permanent de l'Apòstol al magisteri dels seus successors” ^[2]. Als Papes, els cristians troben la veritat de la seva fe: “però

jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe. I tu, quan t'hauràs penedit, enforteix els teus germans" (Lc 22, 32).

El bisbe de Roma és "com a successor de Pere, el principi i fonament permanents i visibles de la unitat" ^[3] de l'Església. Gaudeix de la infal·libilitat quant a la fe i els costums ^[4]. En diem "Papa", paraula grega que designa el pare. Amb afecte filial, sant Josepmaria va ensenyar a pregar molt pel Papa, la paternitat del qual participa de la de Déu. ^[5]

^[1] Cf. sant Joan Pau II, Exh. ap. *Pastores gregis*, 16 d'octubre de 2003, n. 34.

^[2] Benet XVI, Homilia, 19 de febrer de 2012; cf. ídem, Homilia, 29 de juny de 2006.

[3] Concili ecumènic Vaticà II, const. dogm. *Lumen gentium*, n. 23.

[4] Cf. ibídem, n. 25; en aquest cas, no s'expressa com a persona privada i ho fa de manera ben determinada.

[5] Francesc, Carta apostòlica *Patris corde*, 8 de desembre de 2020, n. 7.

Guillaume Derville // vvoevale -
Canva Pro

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/22-de-
febrer-catedra-de-sant-pere/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/22-de-febrer-catedra-de-sant-pere/)
(12/08/2025)